

*Marco per no perdre'm,
per no oblidar d'on vinc i poder caminar.
Transhumo més enllà per retrobar l'aliment que em recorda que sóc aquí i vinc d'allà.*

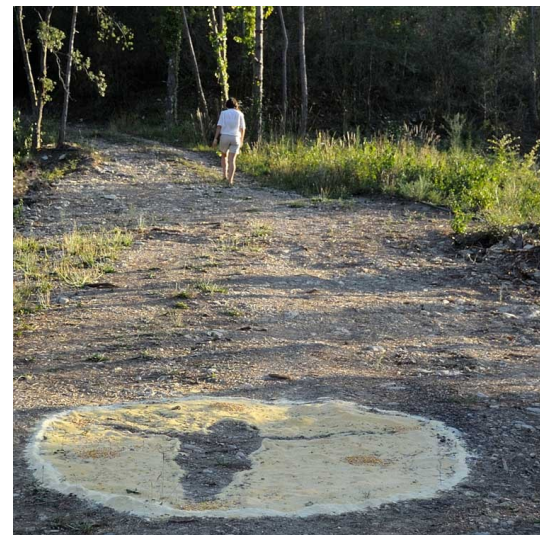
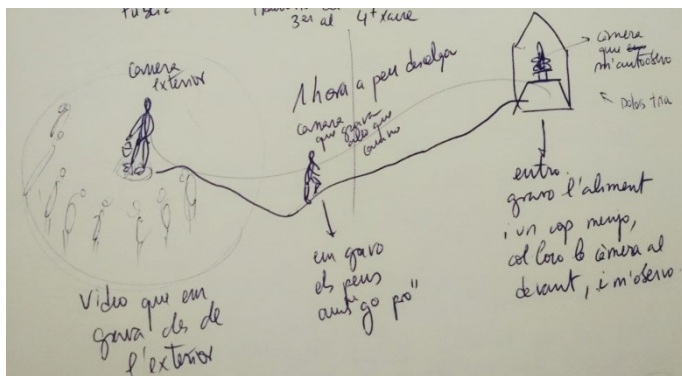
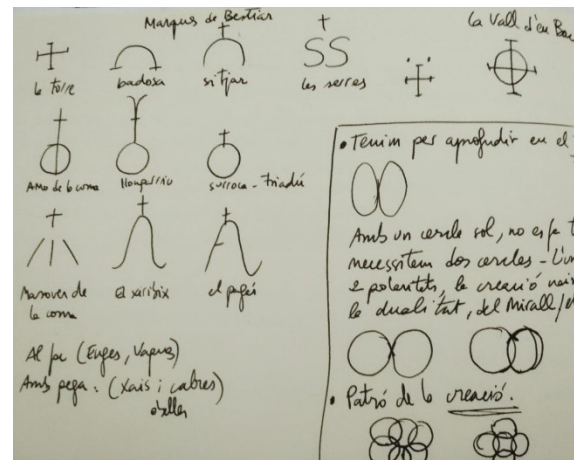
Transhumar és un procés d'interiorització que aglutina tota una sèrie de gestos que són el resultat d'un treball desenvolupat en residència a Üdelbac (al mas del Bagatell, a la Vall del Bac), entre els anys 2018 i 2019.

Durant aquesta estada, vaig descobrir una sèrie de símbols situats a l'entrada de diverses cases de la Vall del Bac. Aquestes icones identifiquen cada una de les masies de la vall, i fan referència a les marques que es realitzaven sobre el bestiar que feia la transhumància, per tal d'identificar-ne la propietat. Es tracta de símbols que vénen de temps antics i connecten amb els rituals de protecció.

Aquest va ser el punt de partida de la meua particular transhumància. De la mateixa manera que es fa amb el bestiar, vaig iniciar un periple a la recerca d'aliment però, abans de començar, vaig crear el meu símbol de protecció, la meua *marca personal*, per recordar d'on venia i, a la vegada, perquè m'acompanyés durant el viatge. La meua acció es va realitzar el 9 d'agost, a ÜdelBac, amb una performance davant el públic en la qual em vaig preparar per iniciar el viatge tot creant el meu símbol particular dibuixat amb farro (un menjar tradicional de la zona, elaborat amb blat de moro). A partir d'aquí, la *transhumància* s'inicia en el moment que marxo del Bagatell i començo a caminar en solitari –durant una hora i descalça– fins a l'ermita de Santa Maria de Llongarriu, lloc on em vaig menjar un plat de sopa de farro amb una cullera de fusta de boix –un altre element característic que utilitzaven els pastors i, alhora, feia referència a la plaga de la papallona asiàtica (*cydalima perspectalis*) que ha devastat aquest arbust en tots els boscos de la Garrotxa–.

El resultat de tot el procés es mostra a l'església de Sant Andreu de Socarrats en dos ambients diferenciats: a l'entrada, es presenta la performance inaugural i, a l'interior, se sobreposen paisatges de la Vall de Bianya amb un plat de farro i una cullera de boix. Les dues seqüències remetent a aquest viatge –entre públic i privat– que acaba trobant en la natura el refugi simbòlic on nodrir-se.

Mar Serinyà Gou

Aquest projecte ha sigut possible gràcies a:

A ÜdelBac i el Refugi del Bagatell per haver-me donat l'espai necessari i l'ajut per poder crear aquest projecte; a la Dolors de la Tria per introduir-me en el farro i preparar-me la sopa; a en David Codina per fer-me la cullera de boix; a en Ramon del Martinoi per explicar-me històries sobre la Vall del Bac; a en Sergi Gómez Muñoz per acompanyar-me durant tot el procés i en la realització audiovisual; a Cultural Rizoma per escoltar-me, acompanyar-me i revisar els meus escrits; i a Porta audiovisuals. Finalment, a l'Associació Binari per confiar amb mi i acollir-me a la Bianyol.